

въ родоветъ ни нѣма нѣкой кедеръ... Урама ли бѣше, уроки ли, отъ хора ли бѣше, отъ Бога ли — кой знае? Нѣкои казаха, че млѣко отъ болна крава сме му дали... И то, пакъ и ний край него се натеглихме. Най-послѣ, се отчаяхме и всичко зарѣзахме, щото Богъ даде. Казаха ни сега докторитѣ да го возя всѣки день тукъ, на чистъ въздухъ; ако помогне, туй пѣло да помогне. Това е за все Бога едничко и първо! Като гледамъ всѣки день ей-ония тамъ дѣчица, дѣто играятъ, припкатъ и се смѣятъ, заболѣва ме много на сърдцето. Често прѣгрѣша, та река: „Боже, защо и моето дѣтенце не е като тѣхъ?... То ли е нѣщо виновно, или пѣкъ — ний?!“... Но какъ може то да е виновно?!.. Ехъ, кой не иска хубавото, ама на!... Цѣлата ни кѣша е почернѣла и натѣжена!... Омръзна ми вечъ, дѣдо, да разпирямъ на хората и да слушамъ да ми изреждатъ разни илачи...

Гласътъ на майката затрепера. Тя млъкна и наведе пакъ глава. Очитѣ ѝ се напълниха съ сълзи. Виждаше се, че недоизказа всичко.

Дѣтето, развълнувано може-би отъ печалния гласъ на майката, или отъ вида на непознатия старецъ, изви жълтото си изпито лице, прѣтърколи голѣмитѣ си стѣглени очи и плахо изгледа дѣда Генка.

— Съ илачи сж отровили дѣтенцето докторитѣ, невѣсто — заговори старецътъ. Моята бабичка, въ Бойково, цѣри такива дѣца за клинъ, за пѣсъкъ — и унуки, и всички други наредъ. Чини, прави, дадѣ му нѣкакъвъ бурянъ, окжне го пакъ съ бурянъ, и болката — сладка и медена! — отиде въ пусто горе Тилилейско!... Моята бабичка цѣри и тиллимята, и синята пѣшка, и много други лоши болести. Отбира на тия работи, отъ майка си ги е научила едно-врѣме. Докторътъ може и да знае илача на болката, ама понася ли му да го каже? Мурафетя си той не продава. Тогазъ отъ гладъ ли да мре? Пакъ понѣкога има и такива болки, дѣто не сж докторска работа, — докторитѣ могатъ повече да разсърдятъ болката. Ама, ако ги питашъ, — то се разбира! — тѣ всичко знаятъ, не падатъ долъ, не се покоряватъ. Пакъ и сегашнитѣ учени не оставятъ, както